

отъ времето, опушени и излющени. Въ олтаря — малка дупка въ дъното на пещерата — гори кандило. Неговата свѣтлина едва разпрѣсква тъмнината и цѣлата черквица остава въ полумракъ. Децата съ любопитство разглеждатъ всичко. Стариятъ калугеръ ги извежда нагоре до малкъ параклисъ. Той се радва на малкитѣ нечакани гости и неспирно говори. При входа на параклиса той събира всички около себе си.

— О-хо, я вижте морето! — крещи въ възторгъ едно момче и протѣга рѣще напредъ.

— И колко сме на високо! Гледайте, и нашитѣ бараки се виждатъ.

Навеждатъ се предпазливо напредъ. Низко долу се зеленѣе гората — тъмнозеленъ килимъ, прострени на длъжъ и ширъ чакъ къмъ морския брѣгъ. Въ лѣво, всрѣдъ широка полянка, се виждатъ като кутийки дъсченитѣ постройки на малкитѣ колонисти. А тамъ, задъ пѣсчливия брѣгъ, до дето око види, се разстила морето — могъщо и необятно. Сега то е тихо и спокойно, сякашъ, замръзнало. Насамъ, къмъ брѣга, се прелива въ свѣтло синьо, а далечъ къмъ хоризонта тъмнѣе и отсича небето въ права линия. Всички мълчаливо съзерцаватъ. Стариятъ калугеръ взема Марийка на коленетѣ си. Неговата напукана рѣка леко се отпуска върху главницата ѝ. Тя повдига очи и довърчиво се притиска до него.

— Дѣдо, ами кой е направилъ пещерата на черква?

— Ще ви разкажа, деца, заговорва калугерътъ. Отколе било то, още когато Христовитѣ ученици се прѣснали по свѣта да показватъ на своитѣ братя Божия пжтъ. Езичници били тогава хората и въ началото малцина прегърнали новата вѣра. А и тѣ